

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากร

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งชายและหญิง จำนวน 120 คน จากโรงเรียนรัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนชาย 2 โรงเรียน โรงเรียนหญิง 2 โรงเรียน โรงเรียนสหศึกษา 2 โรงเรียน เลือกตัวอย่างประชากรมาโรงเรียนละ 20 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งหมด 120 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

เริ่มต้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย ซึ่งได้แก่ แบบทดสอบ 5 ฉบับ คือแบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 80 ข้อ แบบทดสอบการฟัง ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 25 ข้อ แบบทดสอบการพูด เป็นการให้นักเรียนพูดเล่าเรื่องที่นักเรียนสนใจคนละ 5-10 นาที แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 25 ข้อ แบบทดสอบการเขียน กำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนด แล้วสร้างและทดลอง เกณฑ์ประเมินผลทักษะการพูดและการเขียน

ในการวิเคราะห์และปรับปรุงแบบทดสอบปรนัย ได้นำแบบทดสอบแบบปรนัย ทั้ง 3 ฉบับนี้ไปทดลองใช้ 3 ครั้ง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ประชากร ทั้งนี้คือ ครั้งแรกทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสตรีศรีนครินทร์ จำนวน 48 คน โรงเรียนวัดราชพิพิธ จำนวน 52 คน ครั้งที่ 2 ทดลองกับนักเรียนโรงเรียนเทพศิรินทร์ จำนวน 48 คน และโรงเรียนบางกะปิ จำนวน 52 คน ครั้งที่ 3 ทดลองกับนักเรียนโรงเรียนศรีพุดซา จำนวน 100 คน ทั้งนี้เพื่อวิเคราะห์ขอสอบหาค่าความยากง่ายและ ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ ปรากฏว่าขอสอบส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ความยากง่าย .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก .2 ขึ้นไป ในการทดลองแต่ละครั้งได้คัดข้อสอบข้อที่ไม่ อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าวออกไปเป็นบางข้อ และปรับปรุงตัวเลือกให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้ แบบทดสอบมีประสิทธิภาพ

สำหรับการทดลองใช้ครั้งที่ 3 นั้น ได้นำผลการสอบมาหาค่าความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน ที่ 20 (Kuder Richardson 20) ปรากฏว่า แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน มีค่าความเชื่อถือได้ .92, .75 และ .82 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ขอมูล

นำเอาแบบทดสอบทั้ง 5 ฉบับนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 120 คน เพื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจ โครงสร้างหลักภาษาไทย กับทักษะในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่ละทักษะ ทั้งนี้ ได้มีการตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบปรนัยทั้ง 3 ฉบับ ที่ใช้กับกลุ่มประชากรจริงอีกครั้งหนึ่ง โดยการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก และหาค่าความเชื่อถือได้ นอกจากนี้ได้หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานของคะแนนของแบบทดสอบทุกฉบับ เพื่อดูความสามารถเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ประชากรด้วย

สรุปผลการวิจัย

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เท่ากับ .46, .36, .61 และ .48 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีความสัมพันธ์โดยตรงอย่างมีนัยสำคัญกับทักษะในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ ซึ่งความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีความสัมพันธ์มากที่สุดกับการอ่าน รองลงมาคือ การเขียน การฟัง และน้อยที่สุด คือ การพูด

อภิปรายผล

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการอ่าน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .61 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งทำให้ทราบว่า ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของผู้วิจัยหลายคนได้แก่ ผลงานวิจัยของ วาริณี ศรีสมพงษ์ ซึ่งศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม (มศ.3) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการอ่านคือ .49 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹ ผลงานวิจัยของ จริยา อ่อนประไพ ซึ่งศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม (มศ.3) เช่นเดียวกัน พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .76 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05² และผลงาน

¹วาริณี ศรีสมพงษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่าน...."

²จริยา อ่อนประไพ, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์และความเข้าใจในการอ่าน...."

วิจัยของ รัชนีทิพย์ เจริญสุข ซึ่งได้ศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ แผนกวิทยาศาสตร์ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษกับการอ่าน คือ .669 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01¹ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ค้นคว้าได้ผลใกล้เคียงกับการวิจัยครั้งนี้ และกลุ่มตัวอย่างประชากรก็อยู่ในช่วงอายุที่ไม่แตกต่างจากกลุ่มประชากรครั้งนี้มากนัก แต่งานวิจัยทั้ง 3 ชิ้นนี้ ศึกษาในฐานะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

นอกจากนี้ มีงานวิจัยของต่างประเทศที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ คืองานวิจัยของ อัลบานีส (Albanese) ซึ่งพบว่า ความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในการเข้าใจไวยากรณ์² งานวิจัยของ คอตัน (Dawson) ซึ่งพบว่า ความเข้าใจไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .005³ และงานวิจัยของ ออฟเพินเนียม (Oppenheim) พบว่าทักษะในกระบวนการทางภาษาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับการอ่านในระดับสูง⁴

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการเขียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .48 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งทำให้ทราบว่า

¹ รัชนีทิพย์ เจริญสุข, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่อง...."

² Dorothy M. Albanese, "A Study of Complexity of Sentence Structure...."

³ Harriett E. Dawson, "Logical Thinking Ability Syntactic Comprehension, and Reading Achievement...."

⁴ Arnold P. Oppenheim, "Selected Relationships between Linguistic processing skills on Reading."

มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง มีผลงานวิจัยของผู้วิจัยหลายคนที่สุดสอดคล้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานวิจัยคอนหนึ่งของ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ ซึ่งสรุปว่า ชอบกพร่องทางคำโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์ต่อการเขียนระดับประโยค ข้อความสั้น ๆ และความเรียง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .75 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01¹ งานวิจัยของ ดวงธิดา สีลาบงค์ ซึ่งพบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม (มศ. 3) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .83 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01² งานวิจัยของ อัมพร อมราชีวะ ซึ่งศึกษานิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 พบว่า ความรู้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับการนำเอาโครงสร้างนี้ไปใช้ในการเขียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .68 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01³ และผลงานวิจัยของ ขจร พริ้งจำรัส ซึ่งศึกษาในเรื่องเดียวกัน แต่ศึกษานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .79 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01⁴ งานวิจัยดังกล่าวมานี้เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ซึ่งมีผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ มีงานวิจัยของ วรรณา บัวเกิด ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง

¹ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, "การศึกษาชอบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ...."

² ดวงธิดา สีลาบงค์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความ...."

³ อัมพร อมราชีวะ, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ...."

⁴ ขจร พริ้งจำรัส, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ...."

โครงสร้างการเขียนเรียงความกับทักษะการเขียนเรียงความ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า .35 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาประกอบควยส่วนหนึ่ง ดังนั้น ผลงานวิจัยของวรรณภา บัวเกิด นี้ต่างจากการวิจัยครั้งนี้เล็กน้อย คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ต่ำกว่า

ส่วนงานวิจัยของต่างประเทศที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่งานวิจัยของแมคคาร์ทีนีย์ (McCartney) ซึ่งสรุปว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เป็นพื้นฐานนำไปสู่ความสามารถในการเขียนงานวิจัยของ แมคคาฟี (McCafee) พบว่าแบบฝึกหัดเชื่อมประโยคทำให้คะแนนการเขียนดีขึ้น³ ซึ่งเหมือนกับงานวิจัยของสตรอว์ (Straw)⁴

แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีงานวิจัยที่แตกต่างออกจากการวิจัยครั้งนี้ แต่เป็นการวิจัยแบบทดลองของ ทองริค ศิริวิวัฒนะ ซึ่งพบว่าผลการสอนแบบเน้นโครงสร้างกับแบบไม่เน้นโครงสร้างไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในค่านการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน⁵ และงานวิจัยของ

¹ วรรณภา บัวเกิด, "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความ...."

² William A. McCartney, "The Development of An Objective Instrument...."

³ Clark D. McCafee, "Effect of Sentence-Combining Instruction...."

⁴ Burt S. Straw. "An Investigation of the Effect of Sentence-Combining and Sentence-Reduction Instruction...."

⁵ ทองริค ศิริวิวัฒนะ, "การทดลองเปรียบเทียบผลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นโครงสร้าง (Structures) กับแบบไม่เน้นโครงสร้าง...."

ชาคริต อนันทรวัน ซึ่งวิจัยในทำนองเดียวกัน พบว่า การเรียนรู้เรื่อง วจีวิภาค และวากยสัมพันธ์ ไม่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาคำกรการเขียนแต่อย่างใด¹

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการฟังมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .46 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งทำให้ทราบว่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง มีงานวิจัยของทางประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นการศึกษาลดการฝึกหัดการเชื่อมประโยคที่มีต่อความเข้าใจในการฟัง คือผลงานของ สตรอว์ (Straw) พบว่า การสอนการเชื่อมประโยค และการแบ่งแยกประโยคมีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อความเข้าใจในการฟัง² ซึ่งงานวิจัยนี้แตกต่างจากงานวิจัยของ ซิมมอนส์ (Simmons) ที่พบว่า การทำแบบฝึกหัดเชื่อมประโยคไม่มีผลทำให้ความเข้าใจในการฟังดีขึ้น³ ซึ่งงานวิจัยทั้งสองนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง และเป็นการศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์เฉพาะเรื่องลงไป

ความเข้าใจโครงสร้างทางหลักภาษา หรือไวยากรณ์น่าจะมีความสัมพันธ์กับการฟัง ในแง่ที่ว่า ในขณะที่เราฟังนั้น ในใจก็ต้องคอยตั้งคำถามว่า อะไร ทำไม ที่ไหน อย่างไร เพราะเหตุใด เพื่อที่จะจับใจความสำคัญ หรือให้ทันทีที่ตอบ การตั้งคำถามในใจก็คือ การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค และความสัมพันธ์ภายในประโยคนั้นเอง ความเข้าใจโครงสร้างทางหลักภาษาหรือไวยากรณ์จึงมีความสัมพันธ์กับการฟังในประเด็นนี้

¹ ชาคริต อนันทรวัน, เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาของนักเรียนระหว่างนักเรียนที่เรียนรู้ และไม่ได้เรียนรู้หลักภาษาไทย วจีวิภาค และวากยสัมพันธ์

² Burt S. Straw, "An Investigation of the Effect of Sentence-Combining and Sentence-Reduction...."

³ Saunders S. Simmons, "Selected Effects of Sentence-Combining Exercises...."

แต่ก็ยังมียัจฉัยอื่น ๆ อีกที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการฟัง เช่น ผู้ฟังจะต้องมีสมาธิที่
 ต้องใช้ความคิดไปในขณะที่ฟัง มีความจำดี¹ บรรยากาศในการฟังซึ่งรวมถึงสภาพการณ
 ะต่าง ๆ ในห้องที่ฟัง เช่น อากาศ อุณหภูมิ เสียงที่ดังอยู่นอกห้อง² เป็นต้น

4. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะใน
 การพูด มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .36 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งทำให้ทราบว่าความ
 สัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง และค่ากว่าทักษะอื่นอย่างเห็นได้ชัด แสดง
 ให้เห็นว่า ทักษะการพูดมิได้เกิดจากความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทย แต่เพียงอย่าง
 เดียวหรือเป็นประการสำคัญ แต่มีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อทักษะการพูดนอกเหนือจากความ
 รู้อเรื่องการใช้ถ้อยคำและการลำดับความ โต้แย้ง ความคิด การออกเสียง การใช้หน้าเสียง
 การใช้ท่าทีกับกิริยา ท่าทางประกอบ และปฏิกิริยาจากผู้ฟัง³ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาคุณผลการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นว่าความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทย
 เป็นพื้นฐานในการใช้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด
 การอ่าน และการเขียน แต่มีระดับความสัมพันธ์มากน้อยต่างกัน ซึ่งพบว่า การอ่านมี
 ความสัมพันธ์กับความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยสูงกว่าทักษะอื่น ที่เป็นเช่นนี้อาจจะ
 เป็นเพราะว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ได้รับการฝึกทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น

¹สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร, "การอ่านและการฟังเพื่อจับใจความ," ในศิลป
 การใช้ภาษา, ของศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ (กรุงเทพมหานคร:
 โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517), หน้า 40.

²Alton C. Morris, "Fundamental of Listening," in College
 English, ed. Alton C. Morris (New York: Harcourt, Brace & World,
 Inc., 1964), p. 702.

³สวนิต ยมาภัย และ ดิเรกนันท์ อนวัชศิริวงศ์, หลักการพูดขั้นพื้นฐาน
 (สังเขปสาระสำคัญ), หน้า 33.

ขอเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีส่วนสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับทักษะในการใช้ภาษา ผู้วิจัยขอเสนอแนะบางประการสำหรับครูอาจารย์ผู้สอนภาษาไทย และผู้ทำหลักสูตร ดังนี้

ขอเสนอแนะสำหรับครู อาจารย์ ผู้สอนภาษาไทย เพื่อศึกษาทำการวิจัยและทดลองสอนดังต่อไปนี้

1. ครู อาจารย์ ผู้สอนควรสอนให้สัมพันธ์กับทักษะการใช้ภาษาและวรรณคดี ไม่ควรสอนแยก ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของหลักภาษาว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และยังเป็นประโยชน์ในแง่ที่นักเรียนมีหลักในการใช้ภาษา และเข้าใจเนื้อหาวรรณคดีได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่น เมื่อสอนการเขียนเรียงความ ก็สอนหลักภาษาเป็นเรื่องของวลี ประโยค และส่วนขยายของประโยค เมื่อเรียนวรรณคดีเรื่องสามก๊ก ก็สอนเรื่องการออกเสียงคำที่มาจากภาษาจีน เป็นต้น
2. ครู อาจารย์ ผู้สอนควรฝึกหัดให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น สังเกตการพูด การใช้ฐานะศัพท์ที่แตกต่างกัน ภาษาที่สื่อมวลชนใช้ เช่น ภาษาหนังสือพิมพ์ ภาษาโฆษณา เป็นต้น โดยพยายามใช้ความรู้ทางหลักภาษาเขาช่วยอธิบาย หาเหตุผลให้เขาหลักเกณฑ์ เป็นการศึกษาภาษาจากการสังเกต นำเอาข้อสังเกตนั้นมาอภิปราย แสดงเหตุผลโต้แย้งหรือสนับสนุนภายในชั้นเรียน
3. ในการสอน ครู อาจารย์ ผู้สอนควรเน้นตัวอย่าง โดยรวบรวมตัวอย่างแล้วสรุปเป็นกฎเกณฑ์หรือเริ่มจากการอธิบายกฎเกณฑ์ แล้วช่วยกันหาตัวอย่างมาเสริมให้เข้าใจ ตัวอย่างเหล่านี้ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนคิดค้นจากชีวิตประจำวัน โดยจัดเป็นกลุ่มแข่งกันค้นหาหรือรวมกันสรุปกฎเกณฑ์จากตัวอย่างที่หามาได้ โดยครูคอยแนะนำช่วยเหลือ
4. ครู อาจารย์ ควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการค้นคว้า การเรียนหลักภาษาไม่ควรยึดอยู่กับตำราเล่มใดเล่มหนึ่ง เพียงเล่มเดียว การสอนควรเน้นให้นักเรียนค้นคว้า

ควยตนเอง ครูอาจจะทำบัตรคำสั่งขึ้นโดยในบัตรนั้นก็เขียนชี้แจงให้ละเอียดว่าให้คนควา
เรื่องอะไร อาจแนะนำหนังสือเทศ หรือวิทยากรให้ แล้วมอบหมายหัวข้อนั้นให้นักเรียน
ไป อาจจะเป็นรายกลุ่มหรือรายบุคคลให้เหมาะสมกับความสามารถ เช่น ให้นำไปคนควา
หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพิ่มเติม คนควาทำพจนานุกรมคำใหม่ รวบรวมคำราชาศัพท์ที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวัน ฯลฯ แล้วนำเสนอในรูปรายงานหรืออภิปรายในชั้นเรียน

5. ในการสอนการอ่าน ครู อาจารย์ ควรเน้นความรู้ทางหลักภาษาเรื่อง
ประโยค วลี การลำดับความในประโยค ผูกให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ประโยคที่อ่าน เช่น
ให้ตอบคำถามที่โยงถึงความสัมพันธ์ของข้อความ ให้นักเรียนหาประธาน ส่วนขยายประธาน
และส่วนอื่น ๆ จากข้อความที่อ่าน

6. ในการเขียน ครู อาจารย์ ควรฝึกฝนให้เขียนในระดับประโยคก่อนโดยฝึก
หัดการใช้คำการแต่งประโยค จากคำศัพท์ ฝึกการเชื่อมประโยค การลำดับความ เพื่อเป็น
การฝึกหัดให้นักเรียนใช้หลักภาษาได้ถูกต้อง ชำนาญ ก่อนที่จะเขียนผูกเนื้อเรื่อง เป็นเรื่อง
ยาว ๆ

7. ในการประเมินผลเรียงความ ครู อาจารย์ ควรเปิดโอกาสให้นักเรียน
ประเมินผลควยตนเอง หรือให้เพื่อน ๆ ช่วยกันประเมิน โดยเฉพาะในเรื่องภาษาที่ใช้
นักเรียนจะได้วิเคราะห์ภาษาของตนเอง แล้วครู อาจารย์จึงตรวจงานเขียนของนักเรียน
อย่างละเอียด ช่วยแก้ไขภาษา วิเคราะห์คัมเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป

8. ในการสอน การฟัง การพูด การเขียน ครู อาจารย์ อาจจะทำเอาหัวข้อ
ทางหลักภาษามาเป็นประเด็นหรือหัวข้อเรื่อง เช่น ภาษาแสดง แสดงจริงหรือ หนังสือพิมพ์
ทำให้ภาษาไทยวิบัติ ใช้ภาษาทางชาติ ภาษาไทยจะพินาศหรือไม่ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อเป็น
การฝึกจูงให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ภาษาของตนเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำหลักสูตร

ควรเน้นความรู้เรื่องหลักภาษาไทยในแง่การนำไปใช้ โดยนำเอาวิชาหลักภาษาเพื่อการสื่อสารไปไว้ในวิชาบังคับ เพราะวิชานี้เน้นการเรียนรู้ภาษาเพื่อนำไปใช้ เรื่องที่เรียน เช่น การใช้ถ้อยคำตามระดับและเนื้อหาของ การสื่อสาร ประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร คำและความหมาย ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการพูดและการเขียนของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำวิจัยต่อ

1. ควรมีการทำวิจัยหัวข้อเกี่ยวกับการวิจัยนี้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมแบบต่าง ๆ เช่น โรงเรียนสาธิต โรงเรียนราษฎร์ และในระดับอุดมศึกษา
2. ควรมีการทำวิจัยหัวข้อเกี่ยวกับการวิจัยนี้ โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถระหว่างชายกับหญิง
3. ควรจะวิจัยในหัวข้อเดียวกันนี้ซ้ำอีกครั้ง โดยใช้ตัวอย่างประชากรเพิ่มขึ้น หรือใช้ตัวอย่างประชากรในเขตทางภูมิศาสตร์อื่น เช่น นอกเขตกรุงเทพมหานคร หรือในภาคต่าง ๆ เป็นต้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย